

„See rõib full nii olla, aga mina ei saa fest aru, miss tal fest nii kade meel on,” ütles Mart isa sõnade peale.

„Aga seda rõin sulle ütelsda,” lisas isa juure, „et Anu lül fulda wäärt tüdral on. Mäti on ta lable ja helde mu waasta olnud. Kui Anud ei oleks olnud, siis ei oleks meile mist ka meie endist maatükitest enam lätte jäetud, fest peremees oleks ise ära rõtnud, aga Anu seisid selle eest, et ta seda mitte ei teinud. Selle pärast armastawad teda mae sed inimesed ümber ringi, fest ta oitab ja trööstib, kus tal wähe wöimalik on, ja wöimalik on tal see, fest ta on rilla mehe ainne tütar ja südamest hää ja helde inimene nagu ingel.”

Wana mees oli üksna täis waimustust saanud. Anud lüttis, ja Marti suda büppas seed, et tema pruuti isa nii täie suuga lüttis, teda foguni inglits nimetas, ja see ingel pidi kord tema emaks saama, fest ta oli ju seda oma suuga lubanud. Marti filmangu hällas uueste rõõmust biilgama. Armastaw suda ei lüsi esimesel filmapilgul jugugi tafistutuse järele, waid on rõõmus, et ta üleüldse armastab ja et armastab inime friidetaw on. Mart valuds nüüd veel wanemaid, et nad fest asjast fellelegi sõnalest ei räägiks, mis need muidugi juba ise tarmis arvastaw olevat. — — —

Baatame nüüd ka Anu poole, suda tema läbi läis. Tema läks ka lodu, kus isa teda vasta wööttis ja oma junre kutsue:

„Tule nüüd sia Anu ja jutustata mulle, mis õpetaja jutlusel ütles,” ütles ta oma tütreesse, kes muidugi warsti sõna kuulis ja jutluse nii hästi ära jutustas, kui talle just oli meeles jaanud. Aga jutustamise ajal sai ka Anu isa pea aru, et Anu mitte nii hästi oma asja ei teinud, kui see wahest enne oli sündinud, ja peagi läbis isa tema läest:

„Kuule, Anu, mis sul täna wiga on, et ja mitte nii ei ole, kui sa enne issa oled olnud? Si mõtted näissi foguni laialdi olewat; kust see ometi tuleb? Seda ma ei ole iah enne sinust näinud.”

Anu jää esite wiimitades wait, fest ta ei julgenud ju seda asja sugugi isale jutustada. Wiimats ütles ta natuse wärisewa häälega: „Ob, see ei ole midagi, mul sai teel natule palav, fest ep see tuleb, muuust midagi.”

„Ei ma seda mitte usu,” ütles isa, „et see üksi fest tuleb; sinu mõtted on vist issa mujal. Ütle mulle, kas sa ülispäini wöi mõne teise seltis lodu tulid sirkust?”

„Ei tulnud üksi,” vastas Anu ja nágū lõi enesel wäga lõplendama.

„Kes siis ühes suuga tulis?” läbis isa issa elavamalt.

„Sauna Mart sai minuga teel lollu, ja et meil üls tee oli, siis tulime ühes, seni kui lodu jöödsime,” kostis tütar.

„Sauna Mart?” läbis isa öliselt ja walju häälega, „see meie saunamehe toolitatud poeg? Wöi temaga tulid! Ma ütlen sulle, Anu, hoia ennast tema eest! Tema on üls teiste inimeste esitaja. Reie õpetaja herra ütles seda. Tema loob ilmalissa ja jumalakartmata raamatuid ja zeitungisid ja rõtab omale nii valju julgust, et ta foguni wabest õpetaja jutluste üle kohut wöistab; suda tohib nii sugune noor mees seda teha? Mis ta on? Mund midagi kui waele sauniku poeg, ei lodu ega sohta luögil! Õpetaja herra ütlev lüll, et ta kibellonna-foolis esimene õppija ja tars poiss olnud, aga pärast on ta õigelt teelt ära esinud ja oma koolivanemate ja õpetaja vastu tänamataks saanud. Ta käib wabest linnas ja mujal nii sugudest seltides, mis foguni ilmalikud on, ja Jumala sõnast ei ole talle kuumalt. Ta käib ta tibti nii sugude meeblega ümber, kes Gabske vastased on. Reed mehed ei olla enam usklikudgi. Baadatu ta parem, et ta omale ametit ja teenistust leiab, aga õrgu pidagu nii sugust pool-hulguse elu.”

Anu oli nende sõnade ajal, mis tema isa suust tulivad, wahest tulipunaels, siis jälle labwatuks läinud. Reist sõnadest nágū ta selgestie ära, et tal wäga raske saabs olema, Marti, felle pruudiks ta ennast Jumala ees oli lubanud, pärüs omaks saada. See tundmine oli temale hirmus walus. Tema isa, kes teda armastas, oli selle läbi peaegu tema vastaseks saanud. Siisgi ei rohtnud ta oma peigneest mitte nii vaha nime alla jätta, waid nii palju tema eest seista kui wähe wöimalik!

„Mart ei pea mitte hulguse elu,” ütles ta isale. „Sa tead ometi isegi, et ta oma wanemate armas poeg on, nende juures elab ja nende eest hoolt ja muret kannab, fest ei nad juba